

1938 otcovství k nezletilé s výhradou schválení soudu vrchnoporučen-
ského bez prejudice pro předmětnou rozepři, pokud soud poručenský
rozepři neschválí. Tyto vývody dovolací jsou však v rozporu se spisy
jednak proto, že odvolací soud se obsahem spisu okresního soudu ve
S. výslovně a zvláště smírem tam uzavřeným obíral a dovodil, že nelze
míti za to, že by byl žalovaný výslovně a bezpodmínečně otcovství ono
uznal, jeknak i proto, že dodatek »pokud soud poručenský rozepři ne-
schválí«, kterým nyní se dovolatel snaží vysvětliti obrat »bez praeju-
dice pro předmětnou rozepři« ve smíru oncm uveden není, neboť zmí-
něné prohlášení žalovaného podle doslovu smíru zní: »Žalovaný bez
prejudice pro tento spor uznává otcovství k dítěti Zdence Č. narozené
dne 18. ledna 1937 z matky Emilie Č., dělnice v K.« Z omezení pak »bez
prejudice pro tento spor« usoudil odvolací soud správně, že k bezpod-
mínečnému uznání otcovství žalovaným nedošlo, a není potřebí obírat
se důsledky dovozovanými dovolatelem z názoru opačného, ať již je zdů-
razňuje k opodstatnění dovolacího důvodu rozporu se spisy neb myl-
ného právního posouzení věci, nehledíc ani k tomu, že podle obsahu
spisu P došlo ke zrušení smíru za souhlasu všech účastníků. Pokud by
ve vývodech dovolacích vrcholících v tom, že o statusovém poměru dí-
těte bylo již smírem konečně určeno a nové uplatnění tohoto určení bylo
bezdůvodným, bylo lze spatřovati opakování námítky věci rozsouzené,
dlužno z toho vycházeti, že námítka věci smírem vyrovnané je námítkou
hmotněprávní, o níž nutno rozhodnouti rozsudkem, nedohodnou-li se
strany jinak, a nikoliv námítkou věci rozsouzené, k níž by bylo nutno
přihlížeti z úřadu (srov. rozhodnutí č. 1744, 9328 Sb. n. s.).

Čís. 17510.

Zamítl-li prvý soud žalobu, ježto neuznal žalobní nárok za odůvod-
něný, druhý soud proto, že uznal po právu vzájemnou pohledávku žalo-
vaného, namítanou započtením, nejde o souhlasné rozsudky (§ 502,
odst. 3 c. ř. s.) ani o žalobní nárok ani o vzájemné pohledávce, o níž
rozhodl teprve odvolací soud. Uvedl-li prvý soud v důvodech rozsudku
zamítajícího žalobní nárok z jiného důvodu, že by žaloba musila býti
zamítnuta i vzhledem k vzájemné pohledávce žalovaného namítané za-
počtením, nerozhodl tím ještě o této vzájemné pohledávce.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1939, Rv II 427/39.)

Prvý soud zamítl žalobu, domáhající se zaplacení částky ne-
přesahující hranici 7.000 K, dodav, že by žaloba musila býti zamítnuta
i vzhledem k vzájemné pohledávce žalovaného namítané započtením.
Odvolací soud uznal žalobní nárok po právu s tím, že jest vyrovnán
pohledávkou žalovaného namítanou započtením.

Nejvyšší soud ponechav výrok o žalobním nároku nedotčen,
uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí (t. j. pokud jde o roz-
hodnutí o pohledávce namítané započtením) a v otázce, o níž jde, uvedl

v d ů v o d e c h :

Žalobkyně napadá odvolací rozsudek dovoláním potud, pokud jím bylo uznáno, že zažalovaná pohledávka, kterou odvolací soud na rozdíl od stanoviska soudu prvního stolice v obmezené výši 6.867 K 80 h uznal za opodstatněnou, je vyrovnána vzájemnou pohledávkou žalované. Dovolání je s hlediska § 502 (3) c. ř. s. přípustné, neboť k otázce jsoucnosti žalobního nároku odpověděl první soud záporně, odvolací soud však kladně, a o vzájemné pohledávce započtením namítané rozhodl teprve odvolací soud, takže nejde o souhlasné rozsudky nižších soudů ani ve výroku o vzájemné pohledávce. Na tom nic nemění, že se v rozsudku prvního soudu ke konci praví, že i kdyby zažalovaná pohledávka byla po právu, musila by býti žaloba zamítnuta vzhledem k tomu, že žalované vznikla škoda jednak na dalším zboží, jednak ztrátou odběratelů a to nejméně ve výši zažalované pohledávky. Touto jen mimochodem připojenou poznámkou první soud nerozhodl o vzájemné pohledávce, což plyne již z toho, že předpoklady nároku na náhradu škody nejsou v rozsudku jednotlivě zjištěny a že rozsudek nakonec podotýká, že, poněvadž zažalovaná pohledávka není po právu, nemusil se soud kompenzační námitkou blíže obírat.

Čís. 17511.

Předpis § 1323 o. z. první věta nemá na mysli jako předpoklad k náhradě škody odhadní hodnotou, že není absolutně možno uvésti poškozenou věc v původní stav, nýbrž stačí podle okolností případu, jež posuzuje výhradně soud, že navrácení v předešlý stav není dobře možné.

Pokud jest nahraditi škodu způsobenou poškozením auta, v penězích, třebaš navrácení v předešlý stav u auta nebylo naprosto nemožné.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1939, Rv I 1161/39.)

Žalobce se domáhá na žalovaných 10.000 K jako náhrady škody způsobené mu poškozením auta. Žalovaní připustili, že žalobce má jen nárok na to, aby bylo auto uvedeno do předešlého stavu, nikoliv však nárok na peněžitou náhradu a navrhli důsledkem toho zamítnutí žaloby. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu. Důvody: Náhradu škody podle § 1323 obč. z. je především poskytnouti navrácením poškozené věci do předešlého stavu, je-li to možno. Odhadní cenu pak jest nahraditi jen tehdy, když navrácení do předešlého stavu nedá se uskutečniti. Ježto navrácení vozu žalobcova do předešlého stavu po stránce technické je možné, má žalobce především jen nárok na tuto restituci, nikoli na zaplacení odhadní hodnoty. Otázka účelnosti této restituce po stránce hospodářské přicházela by v úvahu jedině tehdy, kdyby se žalovaní bránili priméřnému náhradnímu nároku žalobcova na uvedení automobilu do předešlého stavu a poukazyvali k tomu, že náklad, jež by na opravu vozu musili vynaložiti, nebyl